

441. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Van 25 Maart tot 5 April 1946 is te Londen een Internationale Conferentie gehouden van de gevolmachtigde afgevaardigden van landen, betrokken bij de visscherij in den noordoostelijken Atlantischen Oceaan en zijn randzeeën, ten einde de maatregelen vast te stellen, welke zouden kunnen worden getroffen om overbevissing dezer wateren te voorkomen.

Op deze Conferentie waren vertegenwoordigd België, Denemarken, de Iersche Vrijstaat, Frankrijk, IJsland, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Spanje, Zweden en het Vereenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland.

Het aanvaarde verdrag werd door de vertegenwoordigers van al deze landen geteekend. Als waarnemer was bovendien aanwezig een vertegenwoordiger der Vereenigde Staten van Noord-Amerika, terwijl ook een delegatie van den Permanenten Internationalen Raad voor het onderzoek der zee de Conferentie bijwoonde.

Als basis voor deze Conferentie gold het 23 Maart 1937 te Londen gesloten verdrag, terwijl mede als richtlijn diende een door de Britsche Regeering aan alle deelnemende landen toegezonden memorandum van Dr. E. S. Russell.

Voor bovenbedoeld verdrag moge worden verwezen naar de gedrukte stukken van de Tweede Kamer, Zitting 1937—1938, No. 501 en de *Handelingen* der Tweede Kamer, 53ste en 54ste vergadering van resp. 2 en 3 Mei 1939. Als gevolg van het intreden van den oorlogstoestand tusschen de Geallieerden en Duitschland, waardoor de Noordzeevisscherij niet langer onbeperkt kon worden uitgeoefend, werd de behandeling van het ontwerp in de Eerste Kamer niet voortgezet en ook na het einde van den oorlog niet hervat in afwachting van de resultaten der Conferentie van Maart—April 1946.

Gebleken was toch reeds, dat de destijds aanvaarde maatregelen niet voldoende werden geacht om een behoorlijken vischstand in de Noordzee te waarborgen, zoodat moest worden onderzocht, wat voorts nog kon geschieden om te bereiken, dat jaarlijks geen grooter deel van den vischstapel zou worden weggevangen, dan overeenkomt met den jaarlijkschen aanwas van de soorten, die men in stand wenschte te houden. In de eerste plaats werd hiervoor noodzakelijk geacht een grootere maaswijdte van de trawlnetten. In de wateren ten noorden van 66° Noorderbreedte en oostelijk van den Meridiaan van Greenwich werd daarom deze maaswijdte gebracht van 105 op 110 mm, terwijl tevens werd bepaald, dat laatstgenoemde maat ook zal gelden in de IJslandsche wateren tusschen de parallellen 68° en 62° Noorderbreedte en tusschen de meridianen van 28° en 10° Westelengte. Voor de overige wateren, — dit zijn in hoofdzaak de Noordzee, de Iersche Zee en het Kanaal —, zal de maaswijdte der trawlnetten worden vergroot van 70 tot 80 mm.

Ook de op de vischsoorten gestelde maat werd herzien in dezen zin, dat voor de instandhouding van de soorten een grootere maat noodzakelijk werd geoordeeld. Overeenstemming werd bereikt over de navolgende maatverhoogingen:

Kabeljauw	van 24 tot 30 cm.
Schelvish	van 24 tot 27 cm.
Schol	van 23 tot 25 cm.
Witje	van 23 tot 28 cm.
Tongschar	van 23 tot 25 cm.
Tong	van 21 tot 24 cm.
Tarbot	van 25 tot 30 cm.
Griet	van 25 tot 30 cm.
Schartong	van 23 tot 25 cm.

Slechts voor heek bleef de reeds vroeger aangenomen maat van 30 cm gehandhaafd, terwijl thans ook minimum-maten werden vastgesteld voor wijting (20 cm) en schar (20 cm).

Ook verder gaande maatregelen kwamen ter sprake. Een van Britsche zijde ter tafel gebracht voorstel, om tot een contingentering der visschersvloeden van de deelnemende naties over te gaan, werd echter niet aanvaard.

Het voorstel bedoelde te komen tot een beperking van de globale tonnage der visschersvloeden van de deelnemende naties, waarbij echter buiten beschouwing zouden blijven de schepen beneden een nader vast te stellen inhoud, derhalve de kleinere visschersvaartuigen.

Het voorstel vond bestrijding door die landen, welke in de gelegenheid waren hun visschersvloot gedurende de oorlogsjaren aanmerkelijk uit te breiden, en welke thans afwijzend stonden tegenover elke beperking, voor zoover die hun bestaande vloot raakte.

De Nederlandsche delegatie kon zich met het Britsche voorstel niet vereenigen, daar zij van meening was, dat, als zoodanige maatregel zou worden genomen, deze ook van toepassing moest zijn op alle vaartuigen, omdat dit anders zou beteekenen een onrechtmatige bevoordeeling van die naties, wier vloot overwegend uit kleine vaartuigen bestond. Bovendien achtte zij de globale tonnage geen geschikte maatstaf voor beperking.

Wilde het Britsche voorstel de overbevissing tegengaan door een globale beperking van de tonnage, van Nederlandsche zijde werd het denkbeeld geopperd dit doel te bereiken door een beperking der vangsten, door deze in overeenstemming te brengen met het productievermogen van de Noordzee, zoodat ieder land jaarlijks niet meer mocht aanvoeren dan een nader vast te stellen percentage van de totale vangst, waarvan de deskundigen van meening zijn, dat zij zonder gevaar voor achteruitgang van den vischstand aan de zee kan worden onttrokken. Bij de bepaling van dit percentage zou men zich moeten richten naar den graad van ontwikkeling, welke het visscherijbedrijf vóór den oorlog had bereikt.

Ook omtrent dit denkbeeld kon echter allerminst overeenstemming worden bereikt.

Hetzelfde gold voor eveneens ter sprake gebrachte voorstellen om het aantal vischdagen te beperken, om bepaalde gebieden gedurende een deel van het jaar voor alle of voor bepaalde vormen van visscherij te sluiten, dan wel een verbod om gedurende een bepaald gedeelte van het jaar zekere vischsoorten aan te voeren.

De meeningen over al deze denkbeelden waren echter dermate verdeeld, dat het niet mocht gelukken deze te verwerken tot een voorstel, dat door de gedelegeerden der deelnemende naties kon worden aanvaard.

Voor nader onderzoek werden deze voorstellen daarom verwezen naar een in te stellen commissie, waarin alle deelnemende naties door een of twee leden zullen zijn vertegenwoordigd en welke binnen een jaar zal rapporteeren omtrent de wijze, waarop het gestelde doel op de beste wijze kan worden bereikt.

Aan de vertegenwoordigende landen werd in verband hiermede in overweging gegeven althans gedurende dit jaar hun herbouw-programma's voor hun visschersvloot zoodanig in te richten, dat deze vloot niet grooter zou zijn dan die van 1938 en zoo dit op het tijdstip der Conferentie reeds wel het geval was, voorloopig van verdere vergrooing af te zien.

De aandacht moge er nog op worden gevestigd, dat, in tegenstelling met dat van 1937, dit verdrag ook van toepassing is op de visscherij binnen de territoriale grenzen van het Rijk.

Daar dit verdrag derhalve in alle opzichten verder gaat dan dat, hetwelk in het Zittingsjaar 1937—1938 ter overweging werd aangeboden, ligt het in de bedoeling laatstbedoeld wetsontwerp in te trekken.

De ondergeteekenden meenen, mede naar aanleiding van hetgeen bij de indiening en de verdere behandeling van het wetsontwerp 501 der Zitting 1937—1938 reeds werd opgemerkt, dat de goedkeuring aan het op 5 April 1946 te Londen gesloten verdrag niet mag worden onthouden.

De Minister van Landbouw, Visscherij en Voedselvoorziening,

S. L. MANSHOLT.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

W. VAN BOETZELAER.

De Minister van Justitie,

J. H. VAN MAARSEVEEN.